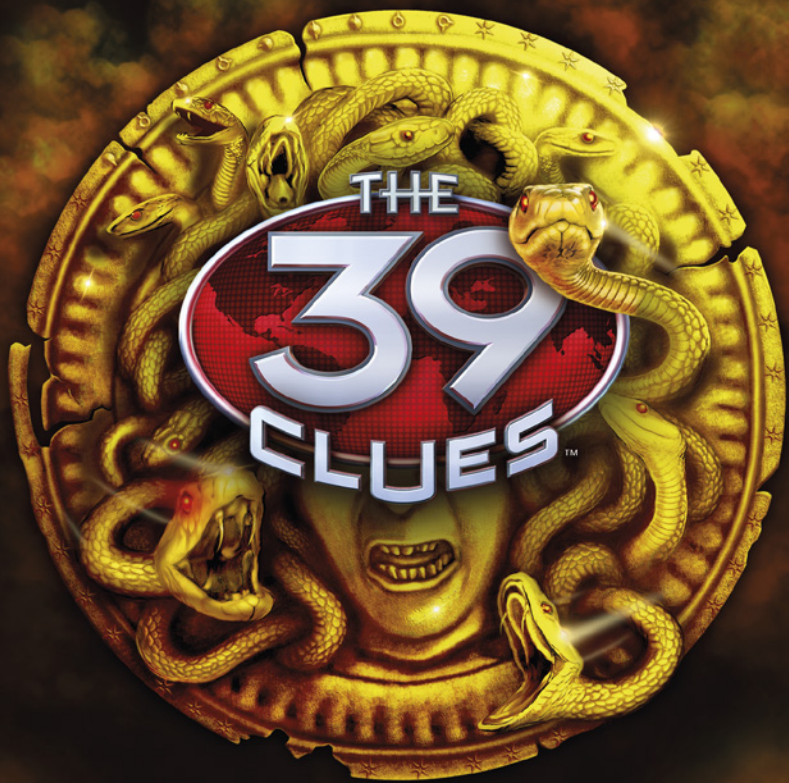

CAHILLEK a VESPEREK
ELLEN

ELSŐ KÖNYV

A MEDUSA-TERV

GORDON KORMAN

A 39 KULCS

CAHILLEK & VESPEREK
ELLEN

A MEDUSA-TERV

GORDON KORMAN

Első kiadás

KÖNYVMOLYKÉPZŐ KIADÓ, 2022

Charles Isaac Kormannek,
akinek még mindig nincs belőlem elege
G. K.

PROLÓGUS

Napa-völgy, Kalifornia, 5:42, csendes-óceáni időzóna

Fiske Cahill imádta a kora reggeleket – főleg azt a pillanatot, amikor a nap sugarai előbukkannak a hegyek mögül. Azt még tősgyökeres keleti partiként is el kellett ismernie, hogy Kalifornia azért mégiscsak Kalifornia.

Lassan beleereszkedett a termálfürdőjébe, és hagyta, hogy átjárja a föld mélyében rekedt magma által fűtött víz melege. Hatvankilenc éves testének minden fájó és merev porcikája lazulni kezdett, ő pedig nyugodt lett és boldog. Semmi sem ronthatta el ezt a pillanatot.

Behunyta a szemét. Ez volt az első baklövése.

A kígyó egy kis csobbanással siklott be a vízbe. Mokaszinkígyó volt, nemrég születhetett – a kicsinyek mérge a legerősebb.

Fiske észre sem vette. Csak egy erős szúrást érzett, aztán bénító fájdalmat. Utána sötétség.

Két overallos férfi kiemelte a kádból, és a hasfalába fecskendezett egy kis ellenanyagot. Aztán becsavarták

a testét egy medencetakaró ponyvába, és berakták egy régimódi kisu furgon hátuljába.

Ha már arra járt, az egyik férfi kihalászta a kígyót is a vízből, és bedobta az aljnövényzetbe. Ha túléli és megharap még egy fizetővendéget, az már nem az ő gondjuk.

Ponce, Puerto Rico, 9:42, atlanti-óceáni időzóna

Reagan Holt hosszú, erős karcsapásokkal szelte a Karib-tenger csillogó vizét. Még csak tizenhárom éves volt, de már túl hét Ironman triatlonon, most pedig a világbajnokságra edzett. Ehhez tökéletes helyszín volt Puerto Rico kevésbé ismert déli partja: csodás időjárás, kihalt utak, amiken lehet futni és biciklizni, és kristálytiszta víz, amiben jól lehet úszni. Még műsor is járt az embert próbáló vízi maraton mellé. A lány a szemüvegén keresztül figyelte az alatta elúszó százféle halat, a színpompás korallokat és...

Úgy meghökkent, hogy kiesett a ritmusából, és alig tudta tartani a tempót. Először azt hitte, óceáni délibábot lát csupán. De nem. Öt-hat méterrel előtte, nem sokkal a felszín alatt, egy bűvár lebegett, cápabiztos ketrecben. *Mégis mi ez itt?*

Ekkor vette észre a pörölyfejű cápát.

Nagy volt, öt méter legalább. Kígyózva úszott, közben a feje oldalán lévő szemeivel a korallzátonyt fűrkészte. Mikor észrevette Reagant, teljesen megváltozott a viselkedése. Hosszú testével rakétaként hasított

a lány felé. Reaganen egy szempillantás alatt eluralkodott a pánik. Még a leggyorsabb úszó sem tudna lehagyni egy cápát.

A ketrec. Az volt az egyetlen esélye. Elindult felé, és közben rettegve várta, mikor mar bele egy hatalmas fogsor a lábába. A bűvár mintha kitalálta volna a lány gondolatait, kinyitotta a ketrec ajtaját. Reagan betempózott, és becsapta maga mögött az ajtót. A cápa kalapács alakú feje nekipuffant a titánrácsnak. Reagan úgy érezte, az egész óceán belerengett az ütközésbe. A lány nekivágódott a ketrec oldalának, de a fémszerkezet egyben maradt.

A bűvár megrántott egy vészjelző kötelet, és egy motoros csörlő elkezdte felcsévélni a ketrecet a vízből. Mikor kiértek a felszínre, Reagan meglátta a csörlőhöz tartozó hajót. Minden ízében megkönnyebbült. Kis híján az életébe került ez az edzés.

A hajó legénysége beemelte a ketrecet a hajótest fölé, és letette a fedélzetre.

Reagan remegő térdekkel lépett ki a deszkákra.

– Nagyon köszönöm! Necces helyzet volt...

Ekkor tűnt fel neki, hogy a legénység egyik tagja pisztolyt szegez rá.

London, Egyesült Királyság, 13:42, greenwichi középídő

Ha valaki megkérdezte volna Natalie Kabrát, mit jelent neki az „oázis” szó, ő biztosan azt válaszolta volna, hogy a Harrods Áruházat.

Most is éppen oda tartott a lelki egyensúlyát kúrálni, ahelyett, hogy órán gubbasztott volna. Ha nagy a baj, költekezz, hogy lelkileg töltekezz! Költekezni pedig hol lehetne jobban, mint a világ leghíresebb bevásárlóközpontjában, London szívében?

Natalie megpillantott egy óriásplakátot az egyik buszpályaudvar mellett, és leesett az álla. Az Adni-MindigJobb nevezetű nemzetközi nonprofit segélyszervezet egyik hirdetése volt. A képen egy együttérzést, jószándékot és kedvességet sugárzó nő mosolygott, a szervezet alapítója. A felirat így szólt:

Natalie egy percig sem hitt a plakátnak, mégpedig jó okkal. A nő ugyanis Isabel Kabra volt, Natalie anyja – egy szívtelen, hidegvérű gyilkos, cselszövő, gyűjtogató és terrorista. Csak azért alapított olyan szervezetet, ami másokon segít, mert így közhasznú munkával kiválthatta a börtönt. Natalie nagyon sajnálta azt a közt, aminek az anyja próbál a hasznára lenni.

Már az anyja látványa majdnem elég volt ahhoz, hogy sarkon forduljon és visszamenjen a bentlakásos iskolába. Elvégre a nő hozta el őt először a Harrodsba.

De ezért csak nem lehet a Harrodsot hibáztatni, érvelt Natalie, és átsétált a rézkeretes forgóajtón.

Gondolkodás nélkül a női ruhák felé vette az irányt. Mind egyedi szabású volt, persze. Az árcédulákra rá sem nézett, csak felmarkolt egy halom ruhát, és elindult a próbafülke felé. Belépett, aztán pedig elgondolkodott, vajon miért kettő kattánást hallott, miután becsukta az ajtót. Lenyomta a kilincset. Zárva volt.

Ekkor hirtelen megdőlt az egész fülke, ő pedig nekiesett a tükörnek. A bódé felemelkedett a földről, és elindult vele.

A női részlegen senkit sem izgatott különösebben a hatalmas láda, amit két harrodsos egyenruhába öltözött munkás cipelt ki a boltból. A fülke hangszigetelt falain nem szűrődtek át a lány sikolyai.

Párizs, Franciaország, 14:42, közép-európai időzóna

Nellie Gomez szerint a Les Fraises volt a legjobb kiülős kávézó Párizsban, márpedig ő jól ismerte a legtöbbet.

Nellie imádta Párizst. Volt ugyan egy kis honvágya, de ez az egy hónapos francia séfkurzus álmai netovábbja volt. Imádott olyan helyen élni, ahol teljesen normális orrpiercinggel és punkséróval járkálni. Imádta a város szépségeit, az ősi római romoktól kezdve a Louvre bejáratánál álló ultramodern üvegpiramisig.

Leginkább azonban az ételeket imádta. A mártásokról szóló órája belelógott az ebédidőbe, vagyis tökéletes ürügye volt arra, hogy beugorjon a Les Fraises-be, méghozzá úgy, ahogy általában szokott: éhesen.

Az epres-csokis croissant, amit a pincér az eszpresszója mellé tett az asztalra, kicsit máshogy nézett ki, mint szokott. Porcukor volt a tetején? Csak nem így akart javítani a séf valamin, ami már eleve tökéletes? Nellie izgatottan várta, hogy megkóstolhassa.

A szájához emelte a süteményt.

Puff!

Porfelhő gomolygott elő a croissant-ból, és belepte az arcát. Egy másodperccel később már el is tűnt. De Nellie addigra már eszméletlenül feküdt a székében.

Egy mentőautó állt meg a kávézó mellett. Két fehér köpenyes mentős szállt ki belőle. Kiemelték Nellie-t az asztala mellől, berakták a mentő hátuljába, és elhajtottak.

Tel-Aviv, Izrael, 15:42, izraeli időzóna

– Erre, gyerekek!

Alistair Oh kinyújtott karral terelte Ned és Ted Starlingot a kórházépület liftje felé. Szomorú dolog volt, hogy a hatvanhat éves Alistairnek kellett istápolnia a két ereje teljében lévő fiataalt. Ennek inkább fordítva kellett volna lennie.

De hát ez lett a vége a 39 kulcs utáni hajszának. A fiúk egy gyáva szabotőrakció áldozatai lettek

Philadelphiában, a Franklin Intézetben. Nednek azóta olyan erős fejfájásai vannak, hogy pár percnél tovább képtelen odafigyelni bármire. És ő járt jobban. A testvére megvakult.

Alistair sóhajtott. Talán dr. Shallit tud majd segíteni. Miatta jöttek Izraelbe, konzultálni akartak a világ legjobb ideggyógyászával. A doktor csodás eredményeket ért el hasonló betegeknél.

Alistair megnyomta a gombot, a lift pedig elindult felfelé. A tizennyolcadik emeletnél a fülke lelassított, majd megállt.

Az ajtó nem nyílt ki.

Egy pillanattal később már egyre gyorsulva zuhantak lefelé a liftaknában.

– Gyerekek... – kezdte volna Alistair, de elharapta a szót. Semmi megnyugtató nem jutott az eszébe, miközben a biztos halál felé száguldottak majdnem húsz emelet magasból.

Erősen megmarkolta a fiúk karját. Sosem hitte volna, hogy így ér véget az életük. De mégis van abban valami szép, ha rokonok közt hal meg az ember.

A lift pár méter alatt a végsebességéről teljes mozdulatlanságig lassult. A hirtelen megállás ereje a földhöz passzírozta mindhármójukat. Ned beütötte a fejét, félelmében és fájdalomában felkiáltott.

Kinyílt az ajtó. Három tagbaszakadt férfi állta el a mélygarázsba vezető utat. Az arcukat sivatagi fejkendő takarta. A vezetőjük meg akarta ragadni Alistairt, de alulbecsülte a férfi harckészségét. Alistair

felfelé sújtott a gyémántberakásos botjával, és megrepesztette a férfi csuklócsontját.

A támadójuk káromkodott, és elrántotta a kezét.

Alistair felsegítette a fiúkat.

– Futás! – kiáltotta.

Ned megragadta vak testvére karját, elhajolt a feljük nyúló kezek előtt, és rohanni kezdett a parkoló autók között. Az egyik ismeretlen üldözni kezdte őket.

Már majdnem a kijáráshoz értek, amikor Ted elbotlott egy betontömbben. Elesni sem volt esélye. Az üldözőjük elkapta és erősen átkarolta.

Ned megtorpant, és egy rátörő fejfájáshullám kitörölt mindent az agyából, a fájdalmat kivéve.

Ne! Csak most ne!

Szinte emberfeletti erővel visszafordult a testvére felé. Tedet elkapták, Alistairt pedig lefogták a liftnél. Már csak ő volt szabad.

Alistair hangja végigvisszhangzott a betontermen.

– Fuss! Keresd meg William McIntyre-t!

Nehéz szívvel ugyan, de Ned Starling elmenekült.

Tokió, Japán, 22:42, japán időzóna

Phoenix Wizard várta, hogy átjárja a hiphopos vájb.

Az unokatestvére, Jonah azt mondta, majd megjelen az. Ha valahol, hát itt muszáj lett volna neki, ezernyi ordító rajongó között, akik mind Jonah Wizardnak, a világ legkeresettebb énekesének csápoltak, és az ő szövegeit ordították teli torokból.

A tinirapper elképesztő volt.

A hatalmas stadion nézőterének felső részéről nem tűnhetett nagyobbnak egy szűnyognál a messzi színpadon.

És mégis, minden mozdulatától, minden ütemtől és minden „yo, yo, yo”-tól felbolydult az egész közönség. Jonah egy hiphophipnotizőr volt, és az arénában lévő mind a hatvanötezer ember azt csinálta, amit ő mondott – nyomatta, zúzta, csapatta.

Egyet leszámítva.

Phoenix rajongott a toplistás kuzinjáért. Melyik tizenkét éves gyerek ne imádna egy celebet? Jonah pedig nem csak zenész volt. Rengeteg filmben szerepelt, köztük a *Gangsztimesék*ben, az első sikerfilmjében, és még saját valóságshow-ja is volt. A boltok tele voltak az arcával díszített PEZ-cukorkatartókkal meg nyalókás standokkal. Lesifotósok követték minden lépését.

De a zenéje – az nem tudta megérinteni Phoenixet. Előbb vágta volna ki a nyelvét, mint hogy ezt hangoosan elismerje, de szörnyűnek találta. Nem is ének-lés volt, csak dűnnyögés. Önfényezés egy egyszerű, ismétlődő beat ritmusára.

Én miért nem érzem, amit itt mindenki?

Jonah egyre jobban feltüzeltelte a közönséget.

– Imádom Tokiót! Már a nevében is benne van, hogy „yo”! Na, gyerünk, talpra mindenki!

A reakció elementáris erejű volt. Akik még nem álltak, azok most felpattantak, több tízezren egyszerre.

Phoenix is felállt velük, és remélte, hogy a lelkesedésük ragadós.

De nem érzett semmit. Milyen szánalmas már egy Wizard, aki nem érzi a flow-t? Körülötte mindenki úgy kalimpált, mintha nem lenne holnap. Phoenix elképedve figyelte, ahogy pár embert felkap a tömeg, és kézzel kézzel adja a fejük felett.

Egy tinilány épp felette haladt el. Az arcán mámoros öröm ült. Őt nyilván átjárta a vájb.

Phoenix elhatározta, hogy ezt ő is ki akarja próbálni, ezért felmászott a széke karfájára, és szó szerint felnyomta magát a közönség „tetejére”. Izgatott lett, ahogy megindult előre, és ide-oda himbálózott az emberek feje felett. Meglepő módon egyáltalán nem félt. A többzezernyi kéz sima felszínt alkotott. Olyan volt, mintha vízben lenne: hagyta, hogy vigyék a stadion áramlatai. Nagyon király volt! Alig várta, hogy elmesélhesse Jonah-nak a koncert után.

És az élmény csak egyre jobb lett. Egyre gyorsabban szörfözött. De miért a színpadtól elfelé, az egyik kijárat irányába? Nem arra van a műsor!

Aztán egyszer csak kikerült az őrzöngő tömegből, egy betonfolyosóra, ahol közrefogta két napszemüveges férfi.

– Mi a...?

Valaki egy kellemetlen szagú rongyot nyomott az arcába. Phoenix próbált ellenállni, de egyetlen színpantás a kloroformból teljesen kiütötte.

Ugyan más-más időzónában történtek, de mindegyik emberrablást ugyanabban a pillanatban követték el. Az áldozatokban csak egy közös volt: mindegyikőjük a Cahill-klán tagja volt, a világ legnagyobb hatalmú családjáé.

1. FEJEZET

Egy ág felcsúszott Dan pólójának az ujjába, és a hónalját csiklandozta, de még így is totál megérte az egész. A fa tetejéről pont látta a teraszajtó mellett lévő hintapadot a verandán. Ott ült a testvére, Amy, a pasijával, Evan Tolliverrel. Ez nagy poén lesz. Még csak pár hónapja jártak, de Amy már két éve erről a srácról áradozott. Az fix, hogy igazán összeillő pár voltak – a könyvkukac meg a kocka. Dan bekapcsolta a telefonja hangfelvevő alkalmazását. Muszáj volt megörökítenie az utókor számára, milyen romantikus dolgokról sutyorog ez a Júlia meg a szerető Rómeója.

Kezdjétek már, nem érek rá egész nap! Tíz perc és itt az iskolabusz!

Egyetlen szóról sem akart lemaradni – már ha valaha elkezdenek beszélni –, úgyhogy előrébb mászott az ágon, ami pont a szerelmespár fölé nyúlt ki.

Az első hang, amit meghallott, semmiképp sem a szerelemnyilvánítás hangja volt.

– Miörp!

Dan óvatosan hátrapillantott a válla fölött. Szaladin ült mögötte a faágon, az elkényeztetett macska,

akit Dan és Amy a nagymamájától, Grace Cahilltől örökölt. Az egyiptomi mau kifürkészhetetlen tekintete úgy fúródott Danbe, mint két lézersugár. Szaladin szájában egy üres kaviáros konzerv volt. Az orosz kaviár volt a legújabb kedvenc csemegéje.

– Ne most, Szaladin! – suttogta Dan. – Nem látod, hogy dolgom van?

A macska komoran végigmérte a fiút, és elindult felé az ágon.

– Sicc innen! – szisszent fel Dan. – Sírba viszel mindkettőnket!

Szaladin természetes macska volt, hála a kaviárból, friss csattogóhalból, garnélagombócból és szusiból álló ínycsod étrendjének. Az ág remegni kezdett.

Dan megpróbálta csillapítani, ezért áthelyezte a test-súlyát. Az ág azonban ezt már nem bírta. Nagy recsenéssel leszakadt a fáról. Szaladin átugrott a törzsre, és karmával megkapaszkodott. Az ág és vele együtt Dan azonban lezuhant a verandára, egyenesen a szelrempár lába elé. Amy és Even felpattantak a hintapadról, és Dant fixírozták a romhalmaz közepén.

– Leskelődtél utánunk? – akadt ki Amy.

Dan feltápászkodott, és megtapogatott egy sebet a karján.

– Csak próbáltam lecsalogatni Szaladint a fáról egy kis kaviárral, mert azt úgy szereti! – magyarázta ártatlanul, mint a ma született bárány.

Szaladin méltatlankodva miákkolt egyet, és a földre dobta a konzervjét.

– Maradj is ott, és gondolkodj el azon, amit tettél!
– korholta Dan a macskát.

Egy bosszús sóhajjal Amy felkúszott a fa törzsén, fél karját Szaladin hatalmas pocakja köré fonta, viszszafele fordult vele a földre, és letette az egyiptomi maut a pázsitra. Dan elámult, milyen ügyesen mászott fel a nővére a sima törzsű juharfára. Amy sportos lány lett. Ez újdonság volt. Folyton edzett – futott, sziklára mászott vagy gyúrt az alagsorukban, mint egy őrült. Ugyanaz a lány volt, mint addig, de mégsem teljesebben. Két évvel ezelőtt csendes volt és félénk. A két bostoni árvát felkészületlenül érte, amikor a sors hatalmas kihívásokat állított az útjukba. Úgyhogy Amy azóta folyamatosan fejlesztette magát.

Dan is érezte a fenyegetést a levegőben, de a testvére az egész életét eköré építette.

– Csak mert te fekete öves penészvirág vagy, attól még nincs jogod a világ normálisabbik fele után kémkedni! Nincs jobb dolgod?

Dan sértetten pillantott a nővéreire. Az igazat semmiképp nem vallhatta be neki. Vagyis, hogy *tényleg* nincs jobb dolga.

Két évvel ezelőtt nem csak Amy indult el egy világra szóló, kockázatos kincskereső körútra. Dan is ott volt mellette. Ők ketten csak az eszükre hagyatkozhattak, egy lépéssel mindig a balsors előtt jártak, és nem kevesebért küzdöttek, mint a világ megmentéséért.

A 39 kulcs. Két évvel ezelőtt Dan még csak nem is hallotta ezt a kifejezést. De mire a nagymamájuk

temetése véget ért, már többet tudott róla, mint valaha is szeretett volna. Ő és Amy a világ legbefolyásosabb családjának tagjai voltak. A hatalmuk forrását pedig a kulcsok rejtették.

A kulcskeresés az emberi tűrőképesség határáig taszította őket. Darabokra törte a lelküket. Majdnem bele is haltak.

Akkor meg miért érezte úgy Dan, hogy azóta sem csinált semmi olyan fontosat az életében?

Ha az ember átél valami olyat, mint az a kulcskeresés, a nyolcadik osztály már nehezen tudja felizgatni. Nincs ebben semmi meglepő.

Kászálódj ki az ágyból. Szállj fel az iskolabuszra. Írd meg a leckéd. Majd előlről ugyanez, még vagy ötvenezerszer.

Nem mintha Dannek hiányzott volna, hogy üldözik, felrobbantják, lönek rá, elpáholják, megmérgezik, fojtogatják vagy a krokodilok elé vetik. Szörnyű volt az egész. Ki hiányolna ilyeneket? Senki!

És mégis, sosem érezte még magát olyan elevennek, mint az alatt a pár őrült, veszedelmes hét alatt. Azóta Dant nagyon érdekelni kezdték az olyan történetek, amikben katonák térnek haza a háború poklából. Mindegyik örül, hogy otthon lehet. Mégis nehezükre esik visszazokni a hétköznapi életbe.

Első pillantásra úgy tűnhetett, Dannek megvan mindene. Gazdagok voltak. Egy hatalmas villában laktak, és annyi videójátékuk, ketyeréjük meg gémer felszerelésük volt, amennyi csak elfért benne. Olyan

független és szabad volt, amilyen a legtöbb tizenhárom éves csak álmaiban lehet.

Akkor meg mégis mi volt a baj? Miért érezte úgy, mintha az élete egy vacak, szemcsés fekete-fehér tévé képernyőjén játszódna, ami 1967-ben készült?

Talán csak unatkozom...

Így vagy úgy, de valami hiányzott.

Ekkor kiszúrta, hogy valami fel-felvillan a birtok túloldalán. Hunyorgó szemmel látta, hogy Sinead Starling áll a vendéglak egyik ablakában, és egy kezitükröt tart a nap felé.

– Hé, ez nem morzekód? – kérdezte Evan.

– Biztos az a hidegháborús szovjet kód, amit nemrég tört fel – mondta Amy. – Az a legújabb kedvence.

– Miért kell egyáltalán rejtjeleznie? – morgott Dan.

– A vendégházban él. Akkor beszélhet velünk, amikor akar!

Persze tudta jól a választ. A magas, zavarba ejtően szép és zseniális Sinead sosem a könnyebb megoldást választotta. Megkapta a MacArhur Alapítvány zseniösztöndíját, de nem kérte, helyette inkább kitatarozta a vendégházat és csatlakozott Amy edzésprogramjához. A kulcskeresés alatt még ősellenségek voltak, de azóta seperc alatt közeli barátnők lettek.

Még Dannek is el kellett ismernie, hogy Sinead menő arc, annak ellenére is, hogy van kedvenc kódja.

Sinead abbahagyta a villogást és előbújt a házikóból. Felpattant egy quadra és a hatalmas birtokon keresztül odamotorozott Dan, Amy és Evan mellé.

Gesztenyebarna hajába egy hegesztőszemüveg volt feltolva.

– Az iskolabusz előbb fog érkezni – jelentette. – Fent voltam a tetőn, és láttam, ahogy jön az autópályán.

– Miért voltál a tetőn? – kérdezte Evan.

– Átépítettem a régi kazánt, hogy nulla legyen a szénkibocsátása, és ehhez át kellett alakítanom a kéményt is. Örülnék, ha végre megnézhetném azt a monstrumot Grace házában is. Nevetséges az energiahatékonyságotok!

Mindenki Grace házának hívta a főépületet, Amy és Dan nagymamája után, pedig ő sosem lakott benne. Az eredeti villa odaveszett egy tűzben Grace temetése után. Amy és Dan újjáépítették a házat, fényképek és fiatalkori emlékeik alapján. Kívülről annyira hasonlóra építették az eredeti épülethez, amennyire csak tudták: egy boldog és biztonságos menedék lett két árvának. Belül más volt a helyzet: infravörös kamerák, Geiger-Müller-számlálók, golyóálló ablakok. És ezek még csak a biztonsági berendezések voltak!

Felbőgött egy motor, majd felnyögött egy ezeréves váltó, és megjelent az iskolabusz a kapujukhoz vezető úton. Evan kézen fogta Amyt, és a busz felé indult vele.

Ezek egy pillanatra sem tudják elengedni egymást?! – értetlenkedett Dan, miközben mögöttük caplatott. Boszszantotta a folyamatos kézfogósdit. Meg az is, ha átkarolták egymást, meg összebújtak, meg úgy általában

a romantikázásuk. Ezekről csak még jobban érezte, ő mennyire egyedül van.

– Később találkozunk! – mondta Amy Sineadnek.

Sinead nem járt iskolába. Az oktatási rendszer tőle többet tanulhatott volna, mint fordítva.

Sinead esze még mindig a kazánjukon járt.

– A harmadára tudnám csökkenteni a gázszámlátokat!

– De hát tele vagyunk lével, nem emlékszel? – kontrázott Dan.

– A klímaváltozást nem érdekli, mennyi pénzed van – kiáltotta utánuk Sinead. – Gondoljátok át!

A busz egy döccenéssel lefékezett, és kinyílt az ajtaja. A három gyerek végigsétált az úton és beszállt.

Dan talált egy üres széksort, és végigfeküdt rajta. Mellette mindkét oldalon barátok ültek, akik izgatottan fecserésztek sportról, tévéműsorokról, könyvekről meg a napjukról.

Dan viszont nem. Számára ez volt egy eleve nem túl frankó mókuserék legértelmetlenebb eleme. Miért kell két gyereknek, akik vagy harminc Maseratit vehetnének a pénzükből, busszal járni iskolába?

Ezt képtelen volt felfogni. Ha valaha alapít valaki egy iskolába járási múzeumot, abban kiemelt helyen lesz kiállítva az Attleboro gimi busza. Régi volt, fülledt volt, tele volt, bűdös volt. Lengéscsillapító? Minek az? Minden hupli és kátyú végighullámozott az egész gerincén.

Amy azt mondta, muszáj így csinálniuk.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Be kell olvadniuk. Na, persze – mintha ennek lett volna bármekkora esélye is. A kulcskeresés alatt ő és Amy szörnyű dolgokat láttak és tettek, olyasmiket, amiket egy gyereknek sem lenne szabad. Ezeknek az emlékeit nem lehetett kitörölni. Főleg Dan fejéből nem...

Ránézett a telefonjára. 8:40. Még el sem kezdődött az iskola, de ő már számolja a perceket, hogy mikor jöhet haza. A való élet uncsinak tűnt azok után, amiken keresztülmentek, és ez duplán igaz volt az Attleboróban töltött időre.

A nővérére pillantott, aki pár sorral előtte ült. Ahogy sejtette: ő és Evan épp összebújtak. Dannek erről mindig egy kártyavár jutott az eszébe. Ha valamelyikőjüket kirántaná a bújásból, a másik eldőlné, mint egy zsák krumpli. Dan nem értette, miért zavarják őket ketten ennyire. Igazán örülhetne Amy boldogságának. Már gólyakora óta odavolt Evanért. Anyyira félénk lány volt, csoda, hogy egyáltalán szóba mert állni a sráccal. De most, hogy végre összejöttek, mintha elmerültek volna a saját kis világukban. Valószínűleg észre sem vették, hogyan sír a váltó, hogy nyikorog a felfüggesztés és hogy zúg a motor, ahogy a busz próbál egyben maradni, a sarkában egy betonkeverővel.

Dan grimaszolt. Az a betonkeverő nagyon közel volt. Csak pár méterre a busz farától.

Mi ütött abba a sofőrbe? Nem tudja, hogy követési távolság is van a világon?

